

D E C I Z I E

cu privire la respingerea recursului declarat de BC „Moldindconbank” SA.

în cadrul cererii de chemare în judecată înaintată de Banca Comercială „Moldindconbank” Societate pe Acțiuni împotriva lui Gaitus Ianis cu privire la încasarea creditului restant, dobânda și penalității, precum și compensarea cheltuielilor de judecată, prin care cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a fost respinsă,

împotriva încheierii Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 09.09.2026,

Dosarul nr. 2r-365/2026
PIGD nr. 2-26112154-03-2r-14102026

Prima instanță: Judecătoria Orhei (sediul Central) (judecător Mihail Josanu)

20 noiembrie 2026, mun. Bălți
Textul corespunde originalului

Examinând, fără citarea părţilor, cererea de recurs declarată de „Moldindconbank” Societate pe Acțiuni

Curtea de Apel Nord, în completul compus din:
Stanislav Grosu*, Preşedinte,*
Alina Țihonschi,
Mariana Sajin, *judecători*

A constatat următoarele:

La data de 04 septembrie 2026, reclamanta Banca Comercială „Moldindconbank” Societate pe Acțiuni a depus în instanța de judecată cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului Gaitus Ianis cu privire la încasarea creditului restant în mărime de 95 989,07 lei, dobânda în

cuantum de 3 812,02 lei și penalității în mărime de 585,71 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată în cuantum de 3 761,57 lei.

Odată cu depunerea cererii de chemare în judecată, reclamanta a depus și cerere privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii sub forma sechestrului asupra bunurilor și mijloacelor bănești care aparțin cu drept de proprietate pârâtului în limita pretențiilor din acțiune, în sumă de 100 386,80 lei.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 09.09.2026, cererea reclamantei cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de reclamanta Banca Comercială „Moldindconbank" Societate pe Acțiuni împotriva pârâtului Gaitus Ianis cu privire la încasarea creditului restant, dobânda și penalității, precum și compensarea cheltuielilor de judecată a fost respinsă.

Solicitarea recurentului:

La data de 02.10.2026, BC „Moldindconbank" SA a depus cerere de recurs cu privire la casarea încheierii Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 09.09.2026, solicitând casarea acesteia și emiterea unei decizii prin care cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare să fie admisă.

Potrivit art.425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

După cum a fost indicat mai sus, BC „Moldindconbank" SA a contestat încheierea primei instanțe din 09.09.2026, depunând recursul la 02.10.2026, astfel Colegiul atestă și constată că recursul a fost declarat în interiorul termenului acordat de lege or, potrivit materialelor cauzei nu se rezultă data expedierii actului judecătoresc contestat sau recepționarea acestuia.

Argumentele părților:

În motivarea recursului, recurentul a susținut că este iluzorie poziția instanței de judecată referitoare la respingerea cererii privind asigurarea acțiunii, întemeiată pe faptul că necesitatea aplicării măsurilor de asigurare nu ar fi fost probată, motivată și argumentată de către reclamantă.

Recurenta susține că a argumentat aspectele care urmau a fi verificate de către instanța de judecată la pronunțarea încheierii privind aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, prin prisma pct. 32 din Hotărârea Plenului CSJ nr. 32 din 24.10.2003, cu ulterioarele modificări.

În acest sens, menționează că normele legale care reglementează instituția asigurării acțiunii demonstrează că aceasta contribuie în mod real la executarea ulterioară a hotărârii judecătorești adoptate și constituie, astfel, un mijloc eficient de protecție a drepturilor subiective ale participanților la proces.

Recurenta relevă că, indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, instanța urmând să o dispună doar în cazul în care este afirmat în mod plauzibil riscul unei eventuale imposibilități de executare.

Mai mult, invocă faptul că, în conformitate cu prevederile art. 177 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cererea de asigurare a acțiunii a indicat motivele și circumstanțele pentru care a solicitat aplicarea măsurilor respective, justificând existența eventualelor dificultăți de executare sau a riscului ca neaplicarea acestora să facă imposibilă executarea actului judecătoresc final.

Astfel, recurenta susține că, în contextul cadrului normativ enunțat, măsurile de asigurare se prezintă drept acțiuni procesuale cu caracter temporar și reprezintă un instrument legal, justificat juridic într-un stat de drept, în vederea asigurării securității raporturilor juridice civile. Totodată, acestea contribuie la protejarea drepturilor participanților la proces și, implicit, la asigurarea

eficienței justiției. În acest sens, consideră că aplicarea sechestrelor asupra bunurilor mobile și imobile constituie o măsură legală de asigurare, care nu limitează dreptul proprietarului decât sub aspectul înstrăinării bunului, respectiv al atributului de dispoziție al dreptului de proprietate, fără a afecta sau îngrădi în vreun fel posesia și folosința acestuia.

Recurenta mai menționează că asigurarea acțiunii reprezintă un instrument important care contribuie nemijlocit la executarea actului judecătoresc pronunțat, precum și la păstrarea situației existente între părțile aflate în litigiu până la finalizarea examinării cauzei în instanța de judecată. În opinia sa, aplicarea măsurilor de asigurare nu aduce atingere dreptului de proprietate garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la CEDO.

În susținerea poziției sale, recurenta face trimitere la jurisprudența CEDO, potrivit căreia procedura de executare este interpretată prin prisma dispozițiilor art. 6 § 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dreptul la justiție garantat de această normă protejând în egală măsură și punerea în executare a hotărârilor judecătorești, făcând referire în acest sens la cauzele *Burdov c. Rusiei*, din 07.05.2002, și *Ruianu c. României*, din 17.06.2003.

De asemenea, invocă jurisprudența CEDO în cauza *Prodan c. Moldovei* (cererea nr. 49806/99), în care s-a statuat că art. 6 § 1 garantează oricărei persoane dreptul de a înainta în fața unei instanțe judecătorești orice pretenție referitoare la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil. Totodată, menționează că acest drept ar deveni iluzoriu dacă sistemul de drept al unui stat contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească irevocabilă și obligatorie să rămână neexecutată în detrimentul uneia dintre părți.

Recurenta relevă că, la materialele cererii de chemare în judecată, au fost anexate probe verosimile care oferă temei pentru a considera că între părțile implicate în proces au fost stabilite raporturi juridice cu caracter patrimonial. Astfel, susține că Gaitus Ianis, în calitate de debitor, în temeiul contractului de credit nr. MLMB102170 din 27.10.2025 și al contractului de credit nr. MLMB1037723 din 10.11.2025, s-a obligat să ramburseze creditul, precum și să achite dobânzile și alte plăți aferente ce decurg din contractele de credit, potrivit graficelor de achitări. Cu toate acestea, după cum rezultă din calculul anexat la cererea de chemare în judecată, la data de 31.07.2026, debitorul a înregistrat o restanță de 11 674,82 lei aferentă contractelor de credit, având peste 100 de zile de întârziere.

În continuare, recurenta susține că obiectul generic și material al acțiunii îl constituie suma datoriei rezultate din contractele de credit și cheltuielile de judecată, circumstanțe care demonstrează că pârâtul se eschivează de la plata creditului. Mai mult, menționează că debitorul neglijează apelurile telefonice și refuză să execute obligațiile asumate prin contractele de credit, chiar și după ce a fost notificat despre existența datoriei. Prin urmare, consideră contradictorie susținerea instanței de judecată potrivit căreia simplul fapt că pârâtul nu-și onorează obligațiile contractuale ar fi insuficient pentru aplicarea măsurilor de asigurare.

Totodată, recurenta arată că, prin conținutul notificărilor anexate la materialele cauzei, se constată că aceasta a depus eforturi în vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă extrajudiciară. Astfel, susține că banca a întreprins numeroase tentative în acest sens, care însă nu s-au soldat cu succes, întrucât pârâtul nu dorește să comunice, să negocieze, să își prezinte interesele și să identifice soluții satisfăcătoare pentru soluționarea amiabilă a litigiului.

Mai mult, recurenta invocă faptul că notificările expediate în adresa pârâtului confirmă că acesta a manifestat rea-credință în ceea ce privește restituirea pretinsei datorii și achitarea plăților aferente solicitate de către reclamantă, fără a aduce la cunoștința acesteia dacă recunoaște sau nu

datoria, dacă intenționează să o execute ori care sunt motivele neexecutării obligațiilor civile pretinse.

În aceste circumstanțe, recurenta consideră că pârâtul poate întreprinde măsuri în vederea evitării răspunderii civile, fapt care ar putea genera neexecutarea hotărârii judecătorești. În acest sens, menționează că executarea măsurii de asigurare a acțiunii civile presupune cercetarea aspectelor relevante referitoare la intentarea, desfășurarea și finalizarea procedurii de executare silită a măsurilor de asigurare a acțiunii, or, pe de o parte, executarea silită reprezintă o parte integrantă a procesului civil, iar, pe de altă parte, aplicarea unor măsuri de asigurare care nu au fost executate de facto creează un pericol real ca acestea să nu producă efectele așteptate.

Recurenta mai susține că, în cererea privind asigurarea acțiunii, și-a motivat solicitarea prin persistența relei-credințe a pârâtului, manifestată prin neexecutarea obligațiilor stabilite expres în contractele de credit, chiar și după notificare. În opinia sa, această circumstanță constituie o bănuială rezonabilă că pârâtul se va sustrage de la executarea eventualei hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea reclamantei, riscul fiind exprimat prin posibilitatea nerecuperării benevole a datoriei acumulate, motiv pentru care asigurarea acțiunii capătă pentru reclamantă un caracter vital.

Astfel, recurenta apreciază ca fiind neîntemeiată susținerea instanței de judecată referitoare la faptul că nu ar fi fost relevată reaua-credință a pârâtului în executarea obligațiilor de plată a creditului, întrucât, deși notificările au fost recepționate de către acesta, pârâtul nu a întreprins nicio măsură în vederea executării obligațiilor respective.

Totodată, invocă faptul că, în cazul imposibilității restituirii și onorării prestațiilor dobândite, efectele hotărârii judecătorești s-ar reduce la zero, aceasta devenind o justiție pur formală. În opinia recurentei, există posibilitatea survenirii unei pagube iminente, iar banca ar putea fi privată de o parte din patrimoniul său, fapt care ar conduce inevitabil la încălcarea dreptului de proprietate și a dreptului la un proces echitabil, garantate de Constituția Republicii Moldova și de CEDO.

În continuare, recurenta menționează că instituția asigurării acțiunii civile în procesul civil reprezintă un mecanism constituit dintr-un șir de măsuri procesuale menite să garanteze posibilitatea executării efective a unei hotărâri judecătorești, în cazul admiterii pretențiilor reclamantei. Susține că necesitatea aplicării măsurilor de asigurare este determinată de posibilitatea executării viitoarei hotărâri judecătorești, cu atât mai mult cu cât măsurile solicitate se află în corelație cu obiectul acțiunii înaintate, respectiv încasarea datoriei, iar sesizarea instanței de judecată a fost determinată de neachitarea sumei creditului.

În acest sens, recurenta consideră neîntemeiate argumentele instanței de judecată potrivit cărora reclamanta s-ar fi limitat exclusiv la înaintarea cererii de asigurare a acțiunii, fără a justifica și argumenta necesitatea aplicării măsurilor respective. Or, în opinia sa, măsurile asiguratorii reprezintă o garanție că, în situația în care se va constata existența faptelor care au determinat sesizarea instanței de judecată cu acțiunea privind încasarea datoriei, va exista posibilitatea recuperării prejudiciului produs prin neexecutarea obligațiilor ce rezultă din contractele de credit.

În final, recurenta apreciază ca fiind neîntemeiată și susținerea instanței de judecată potrivit căreia reclamanta nu ar fi indicat circumstanțe care să demonstreze cu certitudine că pârâtul ar putea crea dificultăți în eventuala executare a actului judecătoresc sau chiar ar putea face imposibilă executarea acestuia. În acest sens, consideră că eschivarea pârâtului de la executarea obligațiilor ce rezultă din contractele de credit este evidentă.

Aprecierea instanței de recurs:

Potrivit prevederilor art.426 alin.(3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Analizând argumentele recursului în raport cu materialele cauzei, colegiul civil şi de contencios administrativ consideră că recursul este neîntemeiat şi urmează a fi respins din următoarele considerente.

Conform art. 427 lit. „a" CPC al RM instanța de recurs după ce examinează recursul împotriva încheierii este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea.

În conformitate cu art. 174 CPC, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

S-a constatat că, la data de 04 septembrie 2026, reclamanta Banca Comercială „Moldindconbank" Societate pe Acțiuni a depus în instanța de judecată cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului Gaitus Ianis cu privire la încasarea creditului restant în mărime de 95 989,07 lei, dobânda în cuantum de 3 812,02 lei și penalității în mărime de 585,71 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată în cuantum de 3 761,57 lei.

Odată cu depunerea cererii de chemare în judecată, reclamanta a depus și cerere privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii sub forma sechestrului asupra bunurilor și mijloacelor bănești care aparțin cu drept de proprietate pârâtului în limita pretențiilor din acțiune, în sumă de 100 386,80 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 09.09.2026, cererea reclamantei cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de reclamanta Banca Comercială „Moldindconbank" Societate pe Acțiuni împotriva pârâtului Gaitus Ianis cu privire la încasarea creditului restant, dobânda și penalității, precum și compensarea cheltuielilor de judecată a fost respinsă.

La data de 02.10.2026, BC „Moldindconbank" SA a depus cerere de recurs cu privire la casarea încheierii Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 09.09.2026, solicitând casarea acesteia și emiterea unei decizii prin care cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare să fie admisă.

Art. 175 alin. 1 lit. a) CPC al RM prevede că, în vederea asigurării acțiunii, judecătorul sau instanța este în drept să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane.

Conform art. 177 alin. (1) CPC, în cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele şi circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

Potrivit alin. (2) şi (3) al aceluiași articol, cererea de asigurare a acțiunii se soluționează de către judecătorul care examinează cauza în ziua depunerii, fără înștiințarea pârâtului şi a celorlalți participanți la proces. Dacă cererea de asigurare a acțiunii este depusă concomitent cu cererea de chemare în judecată, aceasta se soluționează în ziua emiterii încheierii privind acceptarea cererii de chemare în judecată, fără înștiințarea pârâtului şi a celorlalți participanți la proces. Judecătorul pronunță o încheiere motivată privind asigurarea sau neasigurarea acțiunii.

La caz, Colegiul Civil reține că, prima instanță corect a apreciat și a constatat circumstanțele cauzei şi a respins cererea privind asigurarea acțiunii.

În sensul normelor enunțate, judecătorul urmează să stabilească necesitatea aplicării măsurilor de asigurare. Această necesitate poate rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunului, ce pot asigura executarea reală și corespunzătoare a hotărârii judecătorești.

De altfel, Colegiul Civil reține că prin prisma prevederilor art.174 CPC, recurentul BC „Moldindconbank" SA, înaintând instanței cerința privind aplicarea unor măsuri de asigurare a acțiunii, urma să demonstreze prin circumstanțe reale și probe pertinente și concludente faptul că, în caz de neaplicare a acestor măsuri va fi imposibilă executarea hotărârii judecătorești respective, precum și reaua-credință a intimatului Gaitus Ianis care ar putea crea obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare, or, argumentul că intimatul se eschivează cu rea-credință de la onorarea obligațiunilor asumate conform contractului este declarativ, deoarece simplul motiv că aceasta nu întoarce datoria, nu poate fi constatat ca rea-credință.

Conform prevederilor art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Prin urmare, recurentul BC „Moldindconbank" SA nu a confirmat reaua-credință a intimatului, iar în lipsa unor probe pertinente, înscrisuri justificative, circumstanțele invocate de către reclamant-recurent întru susținerea cererii de asigurare a acțiunii, poartă un caracter declarativ, astfel încât cererea de asigurare a acțiunii rămâne a fi neargumentată sub aspectul acelor circumstanțe obiective care ar face imposibilă executarea eventualei hotărâri și respectiv ar justifica necesitatea asigurării acțiunii.

De altfel, instanța de recurs reține că simpla absență, în materialele cauzei, a unor înscrisuri care să ateste existența unor venituri oficiale ale pârâtului Gaitus Ianis nu poate conduce, prin ea însăși, la concluzia inexistenței unor surse de venit sau a unor mijloace financiare de care aceasta dispune. O asemenea împrejurare nu constituie o probă suficientă și pertinentă pentru a demonstra existența unui risc real și iminent de imposibilitate a executării unei eventuale hotărâri judecătorești favorabile reclamantului.

La fel, simpla existență a unei datorii restante și neexecutarea obligației contractuale constituie temeiul acțiunii pe fond, însă nu reprezintă prin ele însele dovada existenței riscului prevăzut de art. 174 CPC. În caz contrar, măsurile de asigurare ar deveni obligatorii în toate litigiile privind încasarea creanțelor, ceea ce ar lipsi de caracter excepțional instituția asigurării acțiunii.

Mai mult, Colegiul reține că instituția asigurării acțiunii are drept scop garantarea executării efective a unei eventuale hotărâri judecătorești, în cazul admiterii acțiunii, însă aplicarea măsurilor asigurătorii nu operează în mod automat prin simplul fapt al înaintării unei acțiuni în instanța de judecată sau al existenței unei creanțe pretinse de reclamant. Dimpotrivă, măsurile respective au un caracter procesual excepțional, iar necesitatea aplicării acestora trebuie justificată prin prezentarea unor argumente și circumstanțe concrete, susceptibile să demonstreze existența unui risc real ca neaplicarea lor să facă imposibilă sau să îngreuneze considerabil executarea viitoarei hotărâri judecătorești.

În acest sens, Colegiul constată că, deși recurenta invocă faptul că cererea de asigurare a acțiunii ar fi fost motivată prin prisma prevederilor art. 177 alin. (1) din Codul de procedură civilă și a pct. 32 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 32 din 24.10.2003, simpla enumerare a dispozițiilor legale și expunerea unor considerații generale referitoare la scopul și importanța instituției asigurării acțiunii nu echivalează cu justificarea necesității aplicării măsurilor solicitate în circumstanțele concrete ale cauzei.

Or, din materialele cauzei nu rezultă că recurenta ar fi anexat la cererea de asigurare a acțiunii vreun înscris sau alt mijloc de probă care să confere credibilitate afirmațiilor sale privind existența unui pericol real și iminent de neexecutare a eventualei hotărâri judecătorești. De asemenea, aceasta nu a indicat circumstanțe concrete referitoare la conduita pârâtului, la situația patrimonială a acestuia sau la eventuale acțiuni întreprinse în vederea înstrăinării, ascunderii ori diminuării patrimoniului, care ar fi de natură să pună în pericol executarea viitoarei hotărâri judecătorești.

Prin urmare, Colegiul apreciază că instanța de fond a reținut în mod justificat caracterul nemotivat al cererii de asigurare a acțiunii, întrucât recurenta s-a limitat la formularea solicitării de aplicare a sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile, precum și asupra mijloacelor bănești ale pârâtului, în limita valorii revendicărilor din acțiune, fără a prezenta suportul factual și probator necesar pentru a demonstra caracterul indispensabil al unei asemenea măsuri.

În ceea ce privește argumentul recurentei potrivit căruia pârâtul ar manifesta rea-credință prin neexecutarea obligațiilor contractuale, ignorarea apelurilor telefonice și lipsa unei reacții la notificările expediate de bancă, Colegiul reține că aceste circumstanțe, prin ele însele, nu sunt suficiente pentru a demonstra existența unui risc concret de sustragere de la executarea unei eventuale hotărâri judecătorești.

Or, neexecutarea obligațiilor contractuale constituie însăși împrejurarea care a determinat înaintarea acțiunii privind încasarea datoriei și ține de fondul raportului juridic litigios. Aceasta nu poate fi asimilată, în mod automat, unor acțiuni de rea-credință orientate spre ascunderea, înstrăinarea sau diminuarea patrimoniului debitorului în scopul evitării executării silite. În același sens, faptul că pârâtul nu a răspuns notificărilor expediate de bancă ori nu a manifestat disponibilitate pentru soluționarea amiabilă a litigiului nu demonstrează, în lipsa unor circumstanțe suplimentare, intenția acestuia de a împiedica executarea unei eventuale hotărâri judecătorești.

Colegiul subliniază că între neexecutarea unei obligații pecuniare și existența unui pericol de imposibilitate a executării silite a unei viitoare hotărâri judecătorești există o distincție care nu poate fi ignorată. Simpla existență a unei datorii restante, chiar și însoțită de depășirea termenului de plată și de neexecutarea obligațiilor după notificare, nu permite, fără alte elemente obiective, concluzia că debitorul întreprinde sau intenționează să întreprindă acțiuni de natură să împiedice realizarea dreptului pretins de creditor.

În acest context, Colegiul reține că recurenta nu a prezentat informații sau probe referitoare la situația materială a pârâtului, veniturile acestuia, existența ori lipsa bunurilor în proprietate, eventuale acte de înstrăinare a patrimoniului, transferuri de bunuri sau alte operațiuni care ar putea indica intenția de diminuare ori ascundere a activelor. De asemenea, nu au fost prezentate date care să permită concluzia că pârâtul ar fi întreprins acțiuni concrete în vederea sustragerii de la executarea obligațiilor sale patrimoniale.

Prin urmare, afirmația recurentei potrivit căreia pârâtul ar putea întreprinde măsuri pentru evitarea răspunderii civile reprezintă o presupunere, care nu este susținută de circumstanțe obiective desprinse din materialele cauzei. Or, aplicarea măsurilor de asigurare nu poate fi întemeiată exclusiv pe eventualitatea abstractă că debitorul ar putea să-și înstrăineze bunurile sau să se sustragă de la executarea hotărârii judecătorești, în lipsa unor indicii concrete care să confere acestei ipoteze un caracter plauzibil.

Totodată, nu poate fi reținut argumentul recurentei potrivit căruia caracterul pecuniar al acțiunii și necesitatea recuperării datoriei ar justifica, prin ele însele, aplicarea măsurilor de asigurare. Într-adevăr, între măsurile solicitate și obiectul acțiunii există o legătură, întrucât

ambele vizează realizarea unei creanțe bănești. Totuși, această împrejurare demonstrează doar corespondența dintre măsura solicitată și pretențiile deduse judecății, fără a justifica, în sine, necesitatea și proporționalitatea aplicării acesteia.

Cu alte cuvinte, îndeplinirea condiției privind legătura măsurii de asigurare cu obiectul acțiunii nu exonerează reclamantul de obligația de a demonstra existența unui risc real pentru executarea eventualei hotărâri judecătorești. Cele două aspecte au o finalitate distinctă și urmează a fi apreciate cumulativ, astfel încât simpla existență a unei creanțe și caracterul pecuniar al pretențiilor nu pot substitui dovada pericolului invocat.

Nici referirea recurentei la faptul că măsurile de asigurare ar avea un caracter temporar și nu ar afecta decât atributul de dispoziție al dreptului de proprietate nu este de natură să conducă la o altă concluzie. Caracterul provizoriu al măsurilor asigurătorii nu înseamnă că aplicarea acestora este lipsită de consecințe asupra drepturilor persoanei vizate. Dimpotrivă, instituirea unui sechestru asupra bunurilor mobile, imobile și mijloacelor bănești reprezintă o ingerință în exercitarea dreptului de proprietate, motiv pentru care necesitatea unei asemenea ingerințe trebuie justificată printr-un scop legitim și prin existența unor circumstanțe concrete care să o facă necesară și proporțională.

Sub acest aspect, Colegiul menționează că protejarea dreptului creditorului la executarea unei eventuale hotărâri judecătorești trebuie realizată cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale debitorului, fără ca măsurile de asigurare să devină un instrument de constrângere preventivă aplicat în mod automat tuturor persoanelor care au obligații pecuniare restante.

Referitor la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului invocată de recurentă, inclusiv cauzele *Burdov c. Rusiei*, *Ruianu c. României* și *Prodan c. Moldovei*, Colegiul reține că aceasta consacră importanța executării efective a hotărârilor judecătorești, ca parte integrantă a dreptului de acces la o instanță, garantat de art. 6 § 1 din Convenție. Cu toate acestea, principiile respective nu instituie o prezumție generală în favoarea aplicării măsurilor de asigurare în orice litigiu patrimonial și nici nu dispensează partea solicitantă de obligația de a justifica necesitatea acestora prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei.

Astfel, protejarea dreptului la executarea unei hotărâri judecătorești nu presupune aplicarea necondiționată a sechestrului asupra bunurilor debitorului, ci impune existența unui just echilibru între interesul creditorului de a-și realiza creanța și dreptul debitorului de a nu fi supus unor restrângeri patrimoniale nejustificate.

De asemenea, argumentul recurentei referitor la posibilitatea survenirii unei pagube iminente și la riscul privării băncii de o parte din patrimoniul său nu poate fi reținut, în condițiile în care acesta nu este susținut de probe care să confirme existența unui asemenea pericol. Or, simpla invocare a posibilității ca executarea viitoarei hotărâri să devină dificilă sau imposibilă nu este suficientă, atât timp cât nu sunt indicate împrejurări concrete din care să rezulte caracterul real și iminent al riscului respectiv.

Totodată, Colegiul consideră relevant faptul că recurenta a solicitat aplicarea sechestrului asupra tuturor bunurilor mobile și imobile, precum și asupra mijloacelor bănești ale pârâtului, în limita valorii revendicărilor din acțiune, fără a prezenta informații concrete cu privire la patrimoniul acestuia și fără a demonstra de ce o asemenea măsură ar fi indispensabilă pentru protejarea dreptului pretins. În lipsa unei asemenea justificări, instanța nu dispune de elemente suficiente pentru a aprecia dacă măsura solicitată este efectiv necesară și proporțională cu scopul urmărit.

Prin urmare, Colegiul apreciază că instanța de fond a examinat în mod corespunzător circumstanțele relevante pentru soluționarea cererii de asigurare a acțiunii și a constatat întemeiat

că reclamanta nu a demonstrat existența unui pericol real și iminent de producere a unor prejudicii în cazul neaplicării măsurilor solicitate. Or, simpla existență a raporturilor contractuale, acumularea unei datorii restante, neexecutarea obligațiilor de plată și lipsa unei reacții la notificările creditorului nu sunt suficiente pentru a justifica aplicarea măsurilor asigurătorii, în absența unor probe sau indicii obiective privind riscul de înstrăinare, ascundere ori diminuare a patrimoniului debitorului.

În acest sens, Colegiul subliniază că sarcina justificării necesității aplicării măsurilor de asigurare îi revine solicitantului, iar instanța nu poate suplini lipsa argumentelor și a probelor prin presupuneri referitoare la conduita viitoare a pârâtului. Or, recurenta nu a prezentat nici în fața instanței de fond și nici prin argumentele formulate în recurs circumstanțe noi sau probe pertinente care să răstoarne concluziile instanței referitoare la lipsa unui risc concret pentru executarea eventualei hotărâri judecătorești.

Este de menționat că finalitatea măsurilor de asigurare nu constă în garantarea necondiționată a recuperării creanței pretinse de creditor, ci în prevenirea unor situații în care, prin intervenția unor circumstanțe obiective survenite până la soluționarea definitivă a litigiului, executarea eventualei hotărâri judecătorești ar deveni imposibilă.

Prin urmare, necesitatea instituirii unei asemenea măsuri nu poate fi dedusă exclusiv din interesul legitim al creditorului de a-și recupera creanța, ci trebuie să rezulte din existența unor împrejurări concrete, care să justifice concluzia că păstrarea situației patrimoniale existente este indispensabilă pentru asigurarea eficienței executării viitoarei hotărâri.

În speță, recurenta nu a demonstrat existența unor asemenea împrejurări, limitându-se la invocarea neexecutării obligațiilor contractuale, a lipsei de reacție a debitorului la notificări și a posibilității abstracte de înstrăinare a bunurilor. Aceste circumstanțe, în lipsa unor elemente suplimentare care să indice un pericol efectiv pentru executare, nu justifică instituirea unei restrângeri patrimoniale preventive.

În consecință, Colegiul ajunge la concluzia că argumentele invocate în recurs reprezintă, în esență, reiterarea poziției reclamantei privind necesitatea recuperării creanței și importanța instituției asigurării acțiunii, fără a combate în mod efectiv raționamentul instanței de fond referitor la lipsa dovezilor care să confirme existența unui pericol real și iminent de neexecutare a viitoarei hotărâri judecătorești.

Astfel, întrucât recurenta nu a demonstrat existența unor circumstanțe de fapt și de drept care să justifice aplicarea măsurilor de asigurare solicitate, Colegiul constată că încheierea instanței de fond este legală și întemeiată, iar argumentele recursului nu oferă temei pentru casarea acesteia.

În conformitate cu art. 427 lit. a), 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Nord,-

Decide:

Recursul declarat de BC „Moldindconbank” SA se respinge.

Încheierea Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 09.09.2026, în cadrul cererii de chemare în judecată înaintată de Banca Comercială „Moldindconbank” Societate pe Acțiuni împotriva lui Gaitus Ianis cu privire la încasarea creditului restant, dobânda și penalității, precum și compensarea cheltuielilor de judecată se menține.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Președintele completului,

Judecător Stanislav Grosu

Judecătorii: Alina Țihonschi Mariana Sajin